

PUNCT

N°. 6-7

REVISTĂ DE ARTĂ CONSTRUCTIVISTĂ INTERNAȚIONALĂ

DIRECTOR: SCARLAT CALLIMACHI

3 IANUARIE 1925

Linoleum de MILIȚA PETRAȘCU

STIL.

Prin inserarea de zincogravuri
goarne de glicerină
silabele trupului tău
și silueta desfoarei da cacao.
Bayadere și tramway
sfârșesc cingători în pergament.
Gând fox-terrier deschis ca un briceag
catolic interior la ziduri în fundal
Și globul simția pe șira spinării—lunecări
asbest și vernisajul lunii.
Știu alfabetul cârnii tale
netede ca bancnotele noi
și stele în lacul de eau-de-cologne
cum știam pulpa ei deplină,
și poezia din clasa primară.
Acum buzele noastre se ospătează cu gutapercă.
Toate cântece în granit
toate lăutele coame în argilă.
Oraș purtat ca un desen
prevestit cu cădelniți de gaz metan
cu profil ca'n occident
oraș cu Ilarie Voronca
cu tiraj și Cinema-Reclam
vânt ți-a precizat
tango și absent cabaret
în ploaia cu consonantele de păslă.

STEPHAN ROLL

NECROMAN.

În cavoul ca o vistierie ferecat
din mireasă a rămas o rază.

Un suspin prin toamna coroanelor

Tăcerea e o sîtă Auer

Orice svon scutură cenușă.

Aici zac bucle de parfum vechi
și coastele împletesc coșuri de fructe
lacrimi în ceară

În vestejiri licurici

Praful fin e pentru strănutat
INTUNERICUL ARDE INFUNDAT.

Gândul în gânduri se răsuțește
sfredel ruginit în tainițe înfipt
Frunză — chipul se schimonosește
— Molie sau fiacără de chibrit? —
Vântul prin plete

și'n plopi mucegal,

Pași printre îngerii numerotați

— Cine-i ?

— staaaa A A A A i

ION VINEA

KURT SCHWITTERS NORMALBÜHNE MERZ.

Die Bühne ist Begleitung der Handlung des Stückes. Sie soll so einfach und unauffällig sein, wie möglich damit die Handlung hervortritt soweit sie sich selbst an der Handlung beteiligt ist. Die begleitende Normalbühne verwendet die einfachsten Formen und Farben: Gerade, Kreis, Ebene, Würfel und Würfelteil, schwarz, grau, rot. Die Teile sind so gefertigt und konstruiert, dass sie zu einander leicht in Beziehung gebracht werden können. Alles ist leicht veränderlich, kann während der Handlung variiert werden. Die Normalbühne als Begleitung dient der Aufführung jeden Stückes, das als gutes Drama wesentlich Handlung ist. Die Flächen sind von beiden Seiten verschieden bemalt, die seitlichen Wände z. B. grau und schwarz. Die seitlichen Flächen sind um ihre senkrechte Mitte drehbar und können in jede Stellung gebracht werden, wodurch der Eindruck des Bühnenbildes gemeinsam mit der Wahl von schwarz oder grau bestimmt werden kann. Zur Unterstützung dienen seitlich einzuschübende rote, schwarze oder graue Dreiecke oder Kreissegmente, sowie Würfel, Würfelteile oder Gruppierungen von Würfelteilen und Halbkugeln mit der Rundung nach oben. Zur Unterstützung dienen senkrecht von oben und wagrecht von den Seiten schwebende schwarze oder rote Balken, eine von oben schwebende rote Kugel, von oben her seitlich ins Bühnenbild drehbare rote Kreis-Sektoren. Vor und mit diesen einfachsten regelmässigen Formen spielen die Schauspieler in ihrer einfachsten Form, als Menschen, ohne sich irgend den geometrischen Formen anzupassen, soweit sie Träger der Handlung sind. Das Verwenden von Masken und ungewöhnlichen Bekleidungen oder Bekleidung, die nicht gemäss der Handlung ist, ist verwerflich bei den Trägern der Handlung. Menschenmengen können uniformiert werden durch Masken, ebenso Staffagepersonen Dinge, mit denen die Spieler spielen, können je nach ihrer Bedeutung normale oder typische oder individuelle Form haben. Ein Spieler kann wohl auf einem Stuhl oder auf einem Kasten sitzen, er kann aber nicht aus einem Kasten trinken.

Man verwechsle nicht die „Norma bühne Merz“ mit der Merzbühne, das ist etwas grundverschiedenes.

Die Normalbühne ist sachlich.

Die Normalbühne ist bequem.

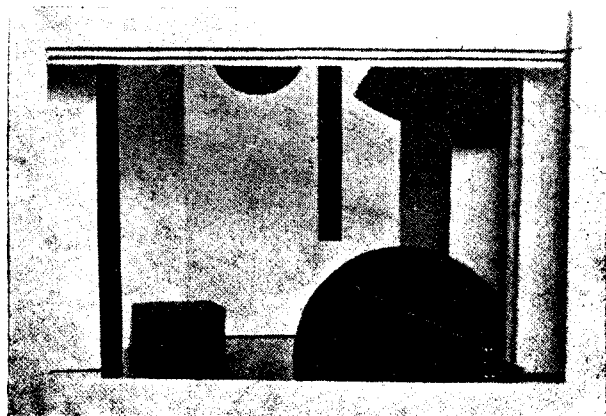
Sachlich, weil sie nicht durch unnötige Imitation von Naturgebilden stört, sondern die Handlung sinngemäss begleitet. Das heute dem durchschnittlichen Theaterbesucher die ungewohnte Gestaltung auffällt, ist für die Idee der Bühne belanglos. Darum ist doch der Würfel einfacher als jede organische Form, und zieht weniger Aufmerksamkeiten auf sich.

Bequem, weil sie schnell und leicht variiert werden kann.

Billig, weil für jedes Schauspiel zu verwenden. Nur kleine Anschaffungen für typische und individuelle Teile des Bühnenbildes sind erforderlich.

Nur ganz besonders begabte Bühnenarchitekten und Regisseure können mit den einfachsten Mitteln der Normalbühne gestalten. Die Gestaltung ist allein entscheidend für die Einheit des Ausdruckes.

KURT SCHWITTERS

Normalbühne Merz: KURT SCHWITTERS.

LAUDE.

— 1 —

In umbră de mătasă verde, cu luna, — laude.

Stranii și intunecate: umilită tremurare; — Iebădă limpede sau crin de-amurg în trecere: însingurare; — cetate moartă sub căderi de stele (de la fereastra castelului, rotundă, au picurat porumbei de albă indoială): amintire în vreme.

Apoi, cu slavă tainică — în luminată pierdere, resfrângeri de tăcere către-adânc: amare înfloriri de mărgăritar.

De-acum, tristeți de-argint vor fi aproape — vântul, poate. În negre șovăiri de toamnă, mâini veștede, ca frunze, vor căuta pe strune o lină reîntoarcere.

Răsunet al uitării, departe e viața.

Clopotele lăuntrice lunecă'n nelămurire; zidul vechi în rugăciune, cu țipete și sboruri, mereu spre dărâmare; — atâtea întâmplări ciudate.

Ca un rod sterp, ca o flacără prelungă.

Spre veșnicie te vei crede — departe e viața.

Cuvântul tău e noapte.

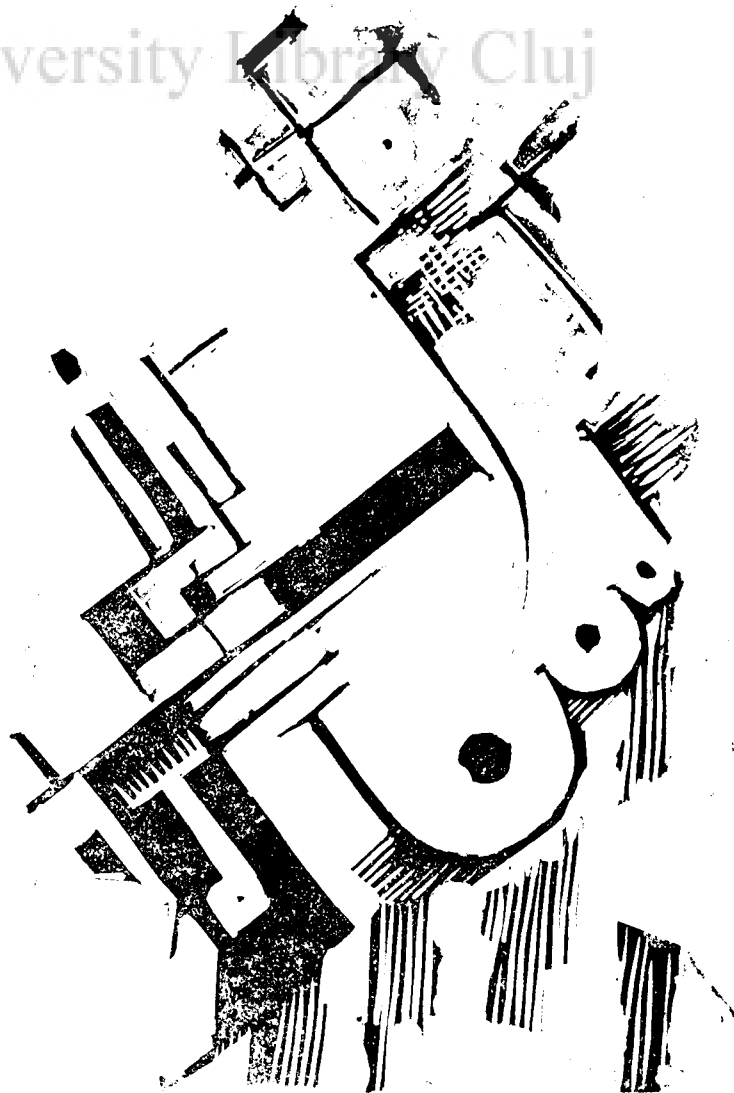
— 2 —

Rostit, cel din urmă cuvânt a fost o frunză: cădere sau trecere, aproape de tăcere — lângă pământ.

În anul acela trist. — cel mai uitat al unui veac întreg — peste ținuturile Domniței da Gran, — departe, peste singurătatea ținuturilor veștede, trecuse, tremurător trecuse o pasăre pierdută, ca o neliniște de fier.

— Păstrează-i amintirea neagră pentru toamna care va veni.

MIHAIL COSMA

Linoleum de MARCEL IANCU

GRAMATICĂ.

Cuvântul în literatură ca și culoarea sau linia în pictură, au un rost abstract mai presus de înțelesul gramatical sau logic. Există o chimie a cuvintelor cu interesante rezultate ale reacțiilor dintre ele. Verbul, întrebuitat pur, asemeni materialelor din construcțiile plastice, capătă o semnificație neînregistrată de dicționar. De altfel e în adevăr penibilă necesitatea de a da fiecărui cuvânt un înțeles imediat. Cuvântul trăește indiferent de sens precum ferul, piatra sau plumbul, rezidă deplin înaintea formelor îmbrăcate în comerț. Anecdota cuvintelor sau a realizărilor plastice, e comercializarea lor. Și întru această comercializare sfârșesc toți meșteșugarii neînzeștrați ai cuvântului. Artistul adevărat creiază direct, fără simbol, în pământ, lemn sau verb, organisme vii mașini spintecând drumuri, strigăte tresărind violent ca în furtună acoperișuri. Cuvintele obțin astfel propriul lor sens, boxând sau îmbrățișându-se între ele. Linia nu mai are rostul fotografic de a împrumuta spectatorului o reprezentare cu corespondențe în afară. Fraza nu mai e o ficțiune amintind discursul electoral sau declarația de dragoste sub lună a plăcintarului devenit brusc poet. Opera de artă nu mai are nimic supranatural ca fantomele sau fonograful. Cuvântul liber, fulgerător alunecă sigur ca un stilet în meninginea cititorului. Ochiul nu clipește bleg. Verbul sgărie-cer.

Cele dintâi cercetări asupra cuvântului considerat în el însuși, precum și a reacțiilor dintre cuvinte ar putea reveni lui Rimbaud și lui Mallarmé (mai târziu deplin obținute de Marinetti, Picabia, Tristan Tzara, Kurt Schwitters,) dacă nu am gândi că încă mult înaintea lor, Nostradamus în invocațiunile lui misterioase ajunsese la surprinzătoare alăturări de cuvinte.

Totuși conștiința împotrivire față de fraza gramaticală și plată începe cu Mallarmé. Prin el, drumul era deschis. Aportul generației Apollinaire, André Salmon, Braque, Picasso, a însemnat o violență și femeinică sdruncinare a academismului. Cele mai interesante devin însă cercetările începute după război la Zürich de generația Arp. Schwitters, Marcel Iancu, Tristan Tzara, Picabia, Souppault. Alarma a fost stărnită. Spectatorul avea să-și dea seama că de-aici cuvintele nu mai sunt niște păpuși inert ascultătoare. Cuvintele au viața lor pe care și-o cer și o creiază. Cuvântul dansator descătușat avea să sară dintre rânduri să spargă fraza ca pe o nucă de cocos. Laptele scurs va dăruia gustul unor ținuturi străni în care etimologia și sintaxa mediocru utilitariste nu și-ar mai afla loc.

Am mai desprins cândva rostul artistului precizat în străduința de a înprospăta cu un element nou și propriu cadrul uzat al artei.

Desigur formele de artă, se rod și fără acest efort novator arta ar cădea într-o distrugătoare platitudine. Artistul nou aduce odată cu sensibilitatea lui, o personală ordine a termenilor propoziției. Logica e cu desăvârșire indiferentă creației artistice. Și, de bună seamă orice plăsmuire neprevăzută e în contrast cu acest regulator filosofic al unei orânduiri trecute. Logica e rezultanta unor cercetări împlinite. Nu se poate deci referi la prezent și mai puțin la viitor. E un fapt limpede: orice aport în orice domeniu, științific (Galileu, Einst in, Freud), filosofic, artistic, pare nelogic, pentru motivul foarte simplu, spus mai sus, că logica e produsul comun al unor cercetări trecute, aplicabil așa dar numai în limita acestora. Rezultatul unei experiențe noi va aduce deci și o logică nouă, aparent nelogică, mai târziu după îndelungi întrebuițări înscrisă oficial în catalogul vechei logici. Dar un lucru vom sublinia: Creatorul adevărat și nou, sfărâmă cu târnăcopul temperamentului său legile cunoscute. Orice artist trebuie să fie ducătorul unor alte principii, scoborând în concertul de fulgere de pe muntele Sinai, cu tablele logicii noi, în mâini.

Din cercetările ultimilor ani, logica pensionatelor de fete și a academiilor a eșit sdrențuită.

Și aceasta întru folosul netăgăduit al artei. Banalitatea și repetarea spre care convergea a fost înlăturată de ineditul eforturilor actuale.

Etimologia, sintaxa, gramatica au avut și mai mult de încercat. Pentru că o frază perfect gramaticală e o frază logică.

Creatorul nou a sfărâmat deci și regulile cunoscute ale

gramaticii. Imaginea nouă a cerut și o construcție nouă. Și cât de admirabile imagini rezultă uneori din o greșală gramaticală. Poeții au cunoscut întotdeauna (desigur în mai mică măsură decât azi) bogăția de expresie pe care o aduce o asemenea eroare. De aici a rezultat pe vremuri licența poetică. Pentru sensibilitatea de acum, licența cum era concepută înainte, ar fi o idiotie. Nu licență ci liberă înșiruire a cuvintelor. Verbele descojite de simbol capătă adevărata vitalitate. În afară de asta cuvintele sunt intraductibile. Există, pentru noi o savoare aproape sensuală a înlăturirii în ciuda sensului a cuvintelor. Aceleași noțiuni în diferite limbi se schimbă mereu. Pentru mulți: *drum, chemin, weg, cammino* înseamnă același lucru. Inexact. *Chemin* e cu totul altceva decât *drum* sau *cammino* pentru că și drumul dela noi e cu totul altfel decât drumul din Italia și acesta altfel decât cel din Franța. Mai presus de stilul și noțiunea fiecărei expresii este stilul și noțiunea unei epoci sau al unui ținut. Fiecare cuvânt în sine înseamnă, mai prețios decât înțelesul lui, sensibilitatea și sonoritatea epocii. Deaceea spuneam că sunt intraductibile cuvintele și deaceea o poezie în care versul întâu ar fi: *fumatul e interzis* și al doilea; *rauchen verboten*, nu înseamnă o repetiție ci două versuri perfect distincte. La intraductibilitatea cuvintelor răspunde însă traductibilitatea idiotismelor.

Ciudățenia și iogismul sau antigramaticalul unui idiotism tradus din o limbă în alta înseamnă cu drept o înprospătare de expresie. Exemple s'ar putea da nenumărate. Cert e, că sfidarea și dărâmarea logicii și gramaticii înseamnă înăvuierea sensibilității, a artei în genere. Din eforturile și sfărâmurile acestea vor naște glasul și gestul sensibilității viitoare. Strigătul lui Heliade Rădulescu „Scrieți băeți“ trebuie reeditat deci săpând însă în el semnificația vremii: „Faceți greșeli de gramatică“.

ILARIE VORONCA

LIBERTATE.

*Zăpadă,
cruci
și sânge înegrit de vaete
și lacrimi.*

*Un cerșetor,
o oarbă
și-un câine 'n căutarea unui os
uscat.*

*Strigăte,
răsete
și sărutări pătate de sânge
și de teamă.*

*Palate,
ruini,
soldași în uniforme rupte
și parfumate.*

*Iubiri,
credință
și prostituții în brațe obosite de
neant.*

SCARLAT CALLIMACHI

Petrograd,

Linoleum de MARCEL IANCU

1915

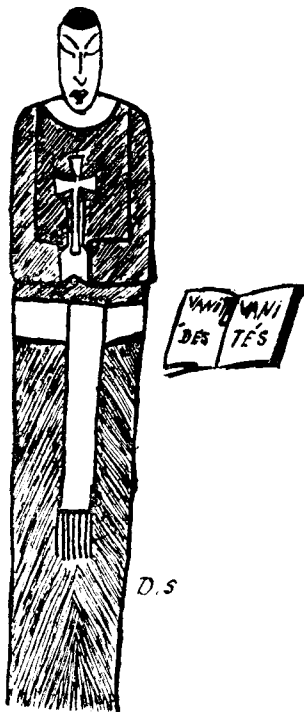

KUNST IN MENSCHEN.

Künstlerische Menschen wissen heute, wo die Probleme der Kunst liegen. Sie wissen zunächst, dass es keine nationalen Probleme sind, denn die Nationalität ist ein Begriff, geographisch und biologisch entstanden, als Realität verwaltungstechnisch zusammenzufassen gesucht und aus Mangel an Erkenntnissen der Entwicklung der Menschheit schliesslich metaphysisch aufgefasst. Die Kunst hat keine Beziehung zur Verwaltung oder zur Wirtschaft, hat auch nichts mit ihrer Darstellung oder gar verherrlichung zu tun, die Kunst ist die Gestaltung des Sichtbaren oder des Hörbaren. Sie ist eine Offenbarung der Sinne. Das Kunstwerk wird durch die logische Bindung und Beziehung sichtbarer oder hörbarer Elemente zu einem Organismus geschaffen. Die Gestaltung des Organismus geschieht nach künstlerischen Gesetzen, die in ihrer Logik den natürlichen Gesetzen gleichen ohne ihnen gleich zu sein. Die Theorie der Kunst ist die Feststellung, künstlerischer Erfahrungen, ohne dass sie aber die Möglichkeit gibt, Kunstwerke zu schaffen. Man kann auch Dinge der Natur nicht nach den Erfahrungen der Natur schaffen, Alle organischen Gestaltungen der Natur werden unmittelbar sinnlich aufgenommen, das Unorganische hingegen wird nur mittelbar sinnlich aufgenommen. Die Phantasie, das heisst, das Gedächtnis sinnlicher Eindrücke, sucht das Unorganische als ein Element des Organischen mit den fehlenden Elementen in Zusammenhang zu bringen, also zu komponieren, und es dadurch unmittelbar sinnlich zu fassen. Der gleiche Vorgang geschieht mit dem Kunstwerk. Oder mit seinen Elementen. Die Fähigkeit, zu einer Gestaltung eines künstlerischen Organismus ist die künstler-

schaft. Diese Fähigkeit hat nichts mit Geist oder Seele zu tun, denn Geist und Seele sind bereits Abstraktionen sinnlicher Erlebnisse. Kunst ist ein primäres Phänomen, sie kann also nicht aus der Abstraktion, sie muss aus dem sinnlichen Erlebnis geschaffen werden. Kunstwerke sind daher einander so gleich wie Menschen. Die Individualität des Menschen und des Kunstwerkes ist nicht seine Absonderlichkeit, es ist seine Einheit. Die wirkliche Individualität ist der Typus. In gesunden Menschen regeln sich Trieb und Hemmung organisch. In den Beziehungen der Menschen zueinander entstehen die Schwierigkeiten des Zusammenlebens und des Zusammenlebens und alle Folgen dadurch, dass Trieb und Hemmungen in ihren organischen Funktionen durch unorganische Bestimmungen aus Gründen des Vorteils oder des Nachteils einzelner oder mehrerer verhindert werden. Das Organische des Kunstwerkes wird dadurch verhindert, dass seine organischen Bestandteile nicht in Beziehung zueinander, sondern in Beziehung auf Erscheinungsformen oder gar auf deren Abstraktion ausserhalb des Kunstwerkes gebracht werden. Die Bedeutung der Formen des Kunstwerks ist ihre Bedeutung als Teil in ihrer Beziehung zu anderen Teilen, nicht aber ihre Deutung oder gar ihrer Ausdeutung. Kunst als Gestaltung sinnlicher Eindrücke ist daher eine Notwendigkeit des Lebens und nicht etwa eine Angelegenheit für Berufskünstler oder Kenner. Alles Leben ist sinnlich. Zur Einsicht kommt man nur durch Sehen. Solange die Menschen nicht zur Gestaltung ihrer Sinne kommen, für die Kunst Gleichnis ist, werden sie trotz allem Geist und aller Seele nie das Leben sich menschlich gestalten können.

HERWARTH WALDEN

Desen de DIDA SOLOMON

INSULA CU BIVOLI.

Supușii erau negrii. Prințul însă era negru. Insula exact mărimea topografică din atlas minus terenul ocupat de baobabul regal compus numai din două compartimente unul locuit de bulibașă altul de elefantul intendent care servea ca parapet în caz de inundație și panoplie.

— Gata băeți?

Din cocotieri, fructe coapte, căzură la semnal toți supușii cincizeci în cari intrau și milițienii în vremuri normale cimpanzei.

Prințul trase din abcesul elefantului săgețile puse la otrăvire cercă cu limba virulența și muri ceva mai târziu. La ieșirea din insulă înfipse placarda „accesul interzis” căci s'a întâmplat odată invazie de strigoi. Bărcile aveau formă de crocodil și încărcate cu trupuri, de crocodili sătui. Apoi mlaștina din care se fabrică bivoli unde arcașul iscoadă se innecă nu fără să fi țipat cele trei strigăte alarmă din cari două de agonie.

Bivolii se chiamă așa ca să se deosibească de mlaștină, au delegat unul reformat, pentru abator.

Inecatul n'avea nici un copil. Prințul dimpotrivă era steril.

Acasă singura femeie se juca cu papagalul statistică știa numele tuturor amanților și nu văzuse nici odată Italia deși fornicase cu un marinar cu cisme.

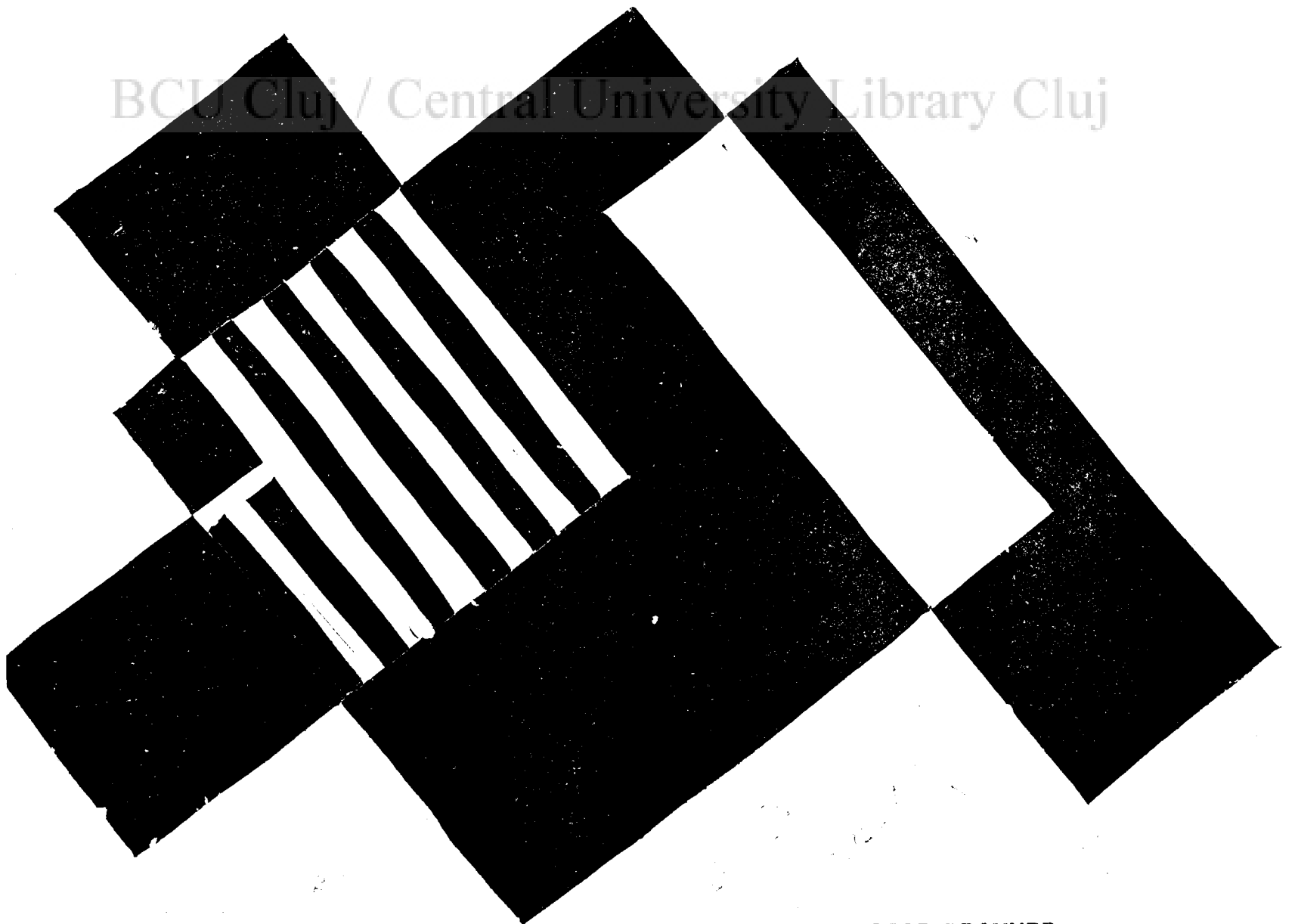
La vânătoarea de struți prințul nu omori decât patru supuși și un misionar. Din biblie făcu foi de plăcintă și ne-fiind savant îi căzu dintele ce-i servea ca monogramă.

Insula fu cumpărată cu decimaiul de englezi se poate vedea la Britisch Museum în galantar între ochelarii lui Omer și oul lui Columb.

Prințul fu multă vreme reclamă de gulere.

F. BRUNEA

Martie 1921

Echilibru: VICTOR BRAUNER

PENSÉES DE NOËL.

*Calme ton stéril transport
Coeur mystique de mon coeur.
Dieu est plus mort que les morts.*

Amour ! unique conception humaine.

*Une terre incolore et glacée
est son éternelle demeure.*

*Je connais des chiens au
regard effrayant
Et des rêves ténébreux
comme l'abîme.*

DIDA SOLOMON

Linoleum : VICTOR BRAUNER

CETATE.

În ecou vast difuzări de încinse ferării
pe nări desfășurat cântec vertebre de bitum
rabortnicii sculptați în panoplii de scrum
și repercutări fabrici, ascensor, clădării.

În contur proiectat chiot dur — puls și os
diamanți gravând tipar adolescent
în tine cetate scăpărăm vehement
și tu fiecăruia izbești amnarul mușchiului sevos.

Coapsă rodnică 'n chiag și sânge
nervi : unde herziene schelet de pistoane-resfrăge
în țâșnitul de rotative și țitei—
centripied huet dinamic — înlături cei înfrânți
să ne îmbuibăm din cișmelele de păcură și ulei.

Obraji desemnați în unsori
circuit de fire electrogene noi siluete de furnale
oraș cu uzine și oțelării zdrumicate 'n dinți
teren cu antrenări de rugby, oraș cuburi și cu zimți
cu savoarea canalurilor fetide și vulcani în salt.

Arhanghelii în salopete cântă Internationale
Cristos cu târnăcoape despică lignit
Cristos aureolat cu vine congestionate — ovale
cuptoarele l'au rumenit
Cristos vibrează intens — Cristos încetățenit.

Oraș cu stindarde — gazetele
soarele-și împletește cretin pletele
amurg volatilizat în cifre de zgură
bulevarde cu automobilele pe gură
se deschid cinematografele sporting-cluburile
fabricile-și desfac părul țignalele.

Și populăm bulevardele tăiate cu noi
cu becuri în torente de volți
și aluminium lichefiat.

.....
Dumnezeu plimbă indiferent copii în parcuri
copii cu genunchi, suflet și inimă de arcuri
nici un copil nu-i ateu
pentru că fiecare e bun coleg cu Dumnezeu.

.....
Locomotive pleacă magnetizând aritmetic
vagoanele
o mie locomotive vin aplaudând
cetate răvășește-ți jazz-urile
noi suntem pectoralii tăi
satură-te

STEPHAN ROLL

LE GROUPE
(plus nombreux chaque jour)
de ceux qui ont tout embrouillé

Nous sommes partis sans savoir
quels morts nous poussaient vers les villes
encore à créer, vers les districts noirs
encore à creuser et vers les îles.

Batisseurs étonnés eux-mêmes de leurs gestes
porteurs impatients des miracles nouveaux
hommes-plans, arpanteurs, chimistes, géomètres.

Le désordre nous plaît des purs matériaux.

Verrons-nous des simouns délivrés de tornades?
des pays tatoués de plaques de chaleur?
des forêts? des canyons? des fleuves? des rapides?
des pirogues? le dos rouge des pagayeurs?

Verrons-nous les prairies d'herbe grise et les Andes
tournoyantes du vol des pythotogaës?
au-delà des rios des villes nous attendent
dont le port ignoré déjà nous reconnaît.

Les Indiens assis sur le seuil de leur porte
s'indigneront de voir nos propisteurs si longs
il faudra que les morts nous escortent
puisque'ils savent déjà quels deserts nous cherchons.

JULIETTE ROCHE

CRONICA DRAMATICĂ

Premiera piesei „Dinu Păturică” a fost un adevărat eveniment artistic. Trebuie să fim cu toții recunoscători d-lor Ion Pilat și Adrian Maniu, cari pe lângă opera de popularizare a frumosului roman „Ciocoi vechi și noi”, au dăruit și teatrului românesc, în fine, o nouă piesă cu mari calități scenice și artistice. Este meschin și nedrept să căutăm, cu insistență, micile greșeli inerente, aproape, tuturor pieselor. Fiecare din noi poate căuta după cum o spune o veche zicătoare, „nod în papură”. Trebuie să uităm scenele cam lungi și monotone din actul II și actul IV și să ne ațintim toată atenția asupra caracterizării și desfășurării acțiunii. Luăm de exemplu sfârșitul actului III: Fuga servitorilor cu ultimele lucruri rămase în stăpânirea lui Andronache Tuzluc; venirea acestuia, privescerea casei golite de hoți, fuga fiitoarei și vestea că ea se mărită cu Dinu Păturică, sunt scene bine înghebate și foarte dramatice. Deasemenea sfârșitul piesei e bun. Toți zic: de aceste calități se poate mândri Filimon, nu d-nii Ion Pilat și Adrian Maniu. Părere greșită. Autorii lui „Dinu Păturică” au, aproape, tot atâta merit ca și Filimon. Au colaborat cu el cu multă dibăcie.

D-l Bălățeanu a făcut o creație mare în rolul lui „Dinu Păturică”. D-l Șoreanu a redat pe postelnicul Andronache Tuzluc cu un calm și cu o siguranță uimitoare. Ne-a dovedit, încă odată, că priceperea și talentul d-sale sunt demne de laudă.

D-l Manu a făcut, dintr'un personaj secundar, o creație. Regia bună.

SCARLAT CALLIMACHI

ETUVA.

Ne-a făcut plăcere vestea, că autorul piesei „Masca”, a fost numit director al teatrului Popular. Ceeace ne-a mirat și intristat, în același timp, este faptul că și acest tânăr autor dramatic, a început să colaboreze cu directorii, autorii și criticii cari infectează atmosfera noastră teatrală. Ce caută, pe scena Teatrului Popular, toată caravana de spectre hidoase — aproape putregăite — fugite din creerii d-lor: V. Eftimiu, A. de Herz, Camil Petrescu, etc., etc.

Intr'un număr al „Rampei” eră o listă întreagă de așa-zii autori dramatici, cari căutau „o porțiță” de scăpare, pentru a se furișa pe scenă.

De ce simpaticul boier Moldovean vrea să le servească de „portar”? —

D-na Marioara Voiculescu a creat, în mod magistral, rolul „la femme à barbe” din Peer-Gynt. Ideea, marei artiste, de a transforma o sală de teatru, în sală de circ, a fost foarte interesantă.

Succesul va fi, cu siguranță: „Kolossal”.

În paginile unei anumite prese, anumiți scriitori, încearcă să distrugă constructivismul — arta nouă — Sfătuim pe acești scribi să nu mai scrie. Va veni ziua în care, pe lângă palme literare, vor primi și palme supra-realiste.

UBU-ROI

LA POUPÉE AU
SOMMEIL D'ALLUMETTES.

Am auzit: in qua scribebat, barbara terra fuit dar vântul e numai 40% ministru de justiție, în cuerul geografic poliandrie când voi intră mi-am atârnat reforma. — it is a rhetorical mimicry. — Vino (invinum soeculorum) mâinele tale amintesc cuvintele gândite. quel maniaque zahnschiuh für l'amore elettrico. încât sintaxa mea nu-i o epură — vai taxa lui e pură (rășetele începură) în ce pură situație fecioarele — la pătrat — concepură — ură? — virgula bis e ură — do diezoficial e ura — ura! uuraa! uuraa!!! — hurrah! — hip hip hurrah!! les duodecim tabularum. Visul tău înregistrează pentru baso-relief abstract cu anatonie patologică spre oglinda lăuntrică linoleum patină experimentală sau regele și regina principiilor de sânge albastru în eprubeta de aluminium antimoniu bilunar e un cerc — al patrilea — decât să te otrăvești nunțiul apostolic bate la ușă deschide nu deschide nunțiul nu e apostolic nu bate la ușă numai decât (guillaume d'orange) să nu te otrăvești — nu e al patrilea — nu e cerc nici bilunar nu nu e nici darascunde-te mai repede căci vin îngerii cu xilografii dela vânătoare. l'équilibre est le pissoir du bon dieu DONC je suis équilibriste și alaltăeri sunt eu: eri voi fi tu: azi eram el: mâine am fost noi: poimâne iar sunt voi: răs-poimâne aș fi (Filip filosof) fost ei sau ele. cine mai vrea să fie to be or not to be? je m'homme tu t'hommes il s'homme; nous nous hommons vouvous homméz ils s'homment. senora, buen lugav, și no fuera venssa merced. vreau să isprăvesc. nu vreau să isprăvesc. Să isprăvesc? je veux finir. ich vill nicht endigen. io non voglo finire. I would'ut finish. o göftin Kalli mach ein punct in der Königin. totuși soluția e negativă (Ne-Ga-Ti-Vă) negativă negativă negativă negativă + gativă — tivă † vă.

MIHAIL COSMA

CONTIMPORANUL

75 H. P.

DER STURM H. Walden Berlin

MERZ Kurt Schwitters Hanovra

DE STIJL T. van Doesburg Olanda

BLOK Varșovia

MA L. Kassak Viena

FEUILLES LIBRES M. Raval Paris

MANOMÈTRE E. Malespine Lyon

G H. Richter Berlin

REVISTA PUNCT

REDACTOR VICTOR BRAUNER
STR. BARAȚIEI No. 37

VANITATE.

*Și când ai vrut să-mi faci și mie
flori,
din palide hârtii mirositoare,
mi-am amintit
că'n firmament sunt flori
mai parfumate ca cele de hârtie.*

*Și surâzând am aruncat,
în vânturi,
hârțiile mirositoare.*

*Tu te-ai uitat la mine
și ai visat
nenumărate flori decolorate.*

SCARLAT CALLIMACHI

1924

HAMLET.

*Lovla'n coloanele de marmoră,
profundă, neagră,
marea.*

*Și sgomotul fatidic, monoton,
se strecura'n gândirea trecătorului
răsleț.*

*Și pașii lui sunau pe pîatra roasă
și umbra lui strîlvia, pe negrul rece...
vîlța.*

*Pe bolta cerului se'ndepărtau
suspînele 'nstelatei veșnicii,
de teamă.*

*Și el se așcundea mai mult și tot mai mult
în labirîntul eternitățiilor
perfide.*

*Lovla'n coloanele de marmoră
profundă, neagră,
marea...*

Iar el mergea, mergea mereu...

SCARLAT CALLIMACHI

1922

SEMNALIZĂRI.

Meeting, music-hall, vermut amurgul, calculează
exponentul stelelor dancing, gândul hialin Simphon
bulevardele sunt azi în voce, cerul un svon
tango și triumghi isoscel violoncel patinează.
Noaptea vine cu întârzieri, pasager citește mersul tre-
nurilor submarin.

tristă meningita pomilor felinar ancestral gelatină
frunze au aplaudat benevol vîntul în rogojini cortină
serviciu municipal, nervul capital cerc deplin.
Anevrișm elegant peisagiul lacul respiră politicoș Wat
clopot prelungit în femur cocoș în costum civil
solfegiată nevralgia, notă de pian Hedda, pătrat inutil
cerul conform cu legea timbrelor înstelat.

S'au spart becurile de gaz fulger tăiat
uite miopia vitrinelor, foxtrot (în pupile) fetus sare
prin fiorul coroanelor taxele de înregistrare
nemotivate schelele trupul în aer înșurubat.

Funcționarism vibrează diapazon orașul permisă sinu-
ciderea BANI
toată noaptea vîntul a tăiat frunză câinilor, medicament
arătare

curând străzile se vor bate cap în cap prin urmare
cordon reciproc arborii își urează „La mulți ani“.

1922

ILARIE VORONCA

Linoleum de MILIȚA PETRAȘCU